

Många dagar nu!

Förvirrad känner jag mig.

Isländ känns det som någon spicenerar på mig. Det försvinner saker från mitt förråd.

Igår kom jag på mig själv med att bråka med mig själv. Jag tror att jag börjat hallucinera eller något liknande. Jag gjorde några fällor kring mitt eget läger, men fastnade i några själv för jag hade glömt bort var de var. Känner mig orolig för min hälsa, eller rättare sagt min mentala hälsa.

Fungerar min hjärna som den ska?

De där passagerarna jag såg här, jag inte sett av något mer.

Fanns de på riktigt eller? Jag vet inte längre.

Här funderat mycket på när Hedvig gick under. Det måste såklart varit Styrbjörn och hans nedrige bror som saboterat allt. Tog de skeppskatten också, min kära lilla surviga katt.

Är det mer än femtio dagar nu... hundra?

Jag håller inte ens räkningen längre på hur länge jag varit borta. Mitt förut så tjusiga skägg är survigt och evärdat. Jag känner mig som Robinson Crusoe. Just nu vill jag mest härifrån.

Här börjat bygga mig en ny flotte av trädstammar och presenningen. Här bestämt mig för att göra ett försök att lämna ön och hitta en större landmassa. Paradiset känns mer som ett fängelse nu.

Mitt eget Alcatraz skulle man kunna säga.

Varför tog de min katt... uslingar.

Det har nu regnat i fyra dagar.

Det gör mig inte speciellt mycket muntrare kan jag säga.

Deprimerande var ordet, sa Bill.

Decimeter var ordet, sa Bill.

De där... nu börjar jag prata med mig själv igen.

Måste göra något för att inte tänka för mycket.

Jag går och hugger ner lite fler träd till flotten.

Over and out från Kapten Herbert K. Latitud - dag: vet ej!

Plats: en ö nära sammanbrottet.